

03020294

Izjava Ike Rajčević, rođ. 21. 08. 1944., iz Čitluka, koju su policijski promatrači Riordan i Seewald 27. 09. 1993. doveli u Svračkovo selo.

Ovo je moj posljednji razgovor su UN-om ili bilo s kim drugim. Sjećam se da sam se ujutro 09. 09. 1993. probudila u 06:00 sati, kada je u blizini eksplodirala granata. Zazvala sam svojeg sina Milana (/rođ./ 24. 04. 1962.) da dođe k meni u sobu jer je tu sigurnije, on je invalid. Pokušala sam ga nagovoriti da bježi, ali je bio preslab. Kasnije je morao obaviti nuždu pa je izašao iz kuće s puškom. Onda sam oko kuće vidjela hrvatske vojnike. Jedan je vojnik pogledao kroz prozor i vidio me – to znam jer su nam se pogledi sreli. Razbio je prozor i ubacio bombu, ona je eksplodirala i ranila me u desnu stranu. Taj isti vojnik je onda došao na vrata i otvorio ih, počeo je pucati uokolo, mislim da me velika količina pšenice koja se nalazila u prostoriji spasila da ne budem pogodena. Vidjela sam da gori susjedna kuća. Izvana sam čula glasove, vani sam vidjela dva parkirana automobila bijele boje, to nisu bili oklopni transporteri nego obična kola, nešto slično džipu. Na vratima im je crnim slovima pisalo "UN". Vozila su bila obojena bijelo, ali je oko kotača bilo sive boje. U to sam sasvim sigurna. Vidjela sam četvoricu muškaraca u maskirnim uniformama koji su govorili njemački, tamo su bila /i/ dva hrvatska vojnika koji su prevodili. Prepoznala sam da govore njemački jer je u naš kraj nekad dolazilo mnogo njemačkih turista. Čula sam kako neko na hrvatskom kaže: "Ovo je srpsko selo, pokoljite sve, ništa da ne ostane, ovdje nema ničeg hrvatskog".

Potražila sam sina, ali ga nisam našla. Vidjela sam da gori naša /staja/ sa 25 ovaca i nekoliko svinja. Vidjela sam da gori kuća mogeg susjeda, zidovi su bili sasvim srušeni tako da sam mogla vidjeti ženu u postelji kako gori i vojnike kako stoje u blizini. Ženino ime je Vujnović Boja, s adrese Čitluk 25, rođena 1904. ili 1905. godine. Cijeli dan sam ostala u kući, vojnici me nisu našli. Ostala sam i naredne noći i otišla prije zore. Morala sam puzati do šume. Odspavala sam u grmlju i kasnije nastavila dublje u šumu. Šumu je pretraživalo mnogo hrvatskih vojnika. Vidjela sam da neki vojnici nose crne maske, vidjele su im se samo oči. U šumu je palo i nešto minobacačkih granata. Vidjela sam da vojnici pale stoku i kuće, vidjela sam ih i kako skidaju crijep s krovova na nekim kućama i toware ga u kamione. Našla sam neki najlon da se pokrijem i jela nekakvo zelje. Kad se smračilo, prešla sam most u Rogićima i onda ponovno otišla u šumu. Vidjela sam pakete od hrane za vojsku i cigareta marke "Opatija". Glasovi koje sam kroz sve to vrijeme čula govorili su hrvatski. Dana 18. 09. 1993. probila sam se do Medaka, devet dana nakon što je sve počelo. Vidjela sam vozila UN-a, ali se nisam usuđivala prići jer sam se bojala da bi to mogli biti Hrvati. Ova izjava mi je pročitana i tačna je. POTPIS: "X".

Dana 27. 09. 1993.

Svjedok: JOHN RIORDAN, PP, /mat. br./ 150/299.

Svjedok: J. S. SEEWALD, PP, /mat. br./ 150/324.

03020295

Htjela bih još dodati da sam Hrvatica, rođena u Starigradu kod Zadra, i da Hrvate više ne želim ni vidjeti, nikad više, /niti imati/ bilo kakve veze /izvornik nejasan/, moji roditelji,/ sve su to ustaše, ubili su mi dijete. POTPIS: C /kao u izvorniku/

SVJEDOK: JOHN RIORDAN, /mat. br./ 150/299

SVJEDOK: J. S. SEEWALD, /mat. br./ 150/324

SVJEDOK: NATAŠA, TUMAČ